

Ἐξηγόρασαν αὐτὴν
ἀπὸ μαύρην καταδίκην
μὲ τὸ τίμϊόν των αἵμα.

Γ

Ξάστεροι λάμπουν οὐρανοί
κι' ἀκούετ' ἔξαφνα φωνή:
Οὐαί, οὐαί! στοὺς Ἰσχυροὺς,
'στοὺς Μεγαλειοτάτους,
δοῦν σὲ τοὺτους τοὺς καιροὺς
πατοῦν τοὺς ἀδυνάτους.

Οὐαί σ' αὐτοὺς, ποῦ στυγερά
τροχιζοῦνε μαχαίρια,
κι' ἀπλόουν γύρω βρωμερὰ
τάρπακτικὰ των χέρια.

Οὐαί σὲ Καίσαρας σεπτοῦς,
ποῦ κάνουν τοὺς δμῶμους,
καὶ σφαγιάζουν τοὺς γραπτοὺς
καὶ τοὺς ἀγράφτους νόμους.

Ξάστεροι λάμπουν οὐρανοί:
οὐαί, φωνάζει μὴ φωνή,
'στοῦ κόσμου τοὺς τυράννους.

Οὐαί σὲ κατὶ κυνικοὺς
τῆς ἐποχῆς πολιτικοὺς,
οὐαί σὲ Τζουλιάνους.

Οὐαί! στοὺς σταγ' αλλίζοντας τὰ δίκαια τῶν ἄλλων
καὶ βλέποντας τ' ἀλλότρια μὲ λύσσαν Καννιβάλων.
Οὐαί! στοὺς παζαρευόντας μ' ἐμπορικὰ τεφέτρια,
οὐαί! στοὺς ὀργιάζοντας μὲ τὸν Σταυρὸ' στὰ χέρια.

Οὐαί οὐαί σὲ πειρατὰς
καὶ δυσσεβεῖς κουρσάρους,
σὲ Γραμματεῖς ὑποκριτὰς
καὶ Φαρισαίους γλάρους.

Οὐαί σὲ κἀποιοὺς κόμητας, οὐαί καὶ σὲ βαρόνους,
οὐαί σὲ Τυωλιτηδες, οὐαί σὲ φαμφαρόνους.

Οὐαί σὲ τοὺτους, ποῦ κτυποῦν
γὰ τὰ μπακάλικα των,
καὶ τοὺς λαοὺς κρεοκοποῦν
μὲ δόγματα δικά των.

Καὶ νὰ προφήτῃ καὶ σοφοὶ πρὸ καθενὸς τραγοῦ
καὶ Προμηθεῖς, ἀρπάζοντας τὸ φῶς ἐξ οὐρανοῦ.

Ἀνάστασιν φωτισοτεφὴ θὰ ψάλλουν ἐν ὀργάνῳ,
κι' ἐκ τούτων θὰ μαστιγωθοῦν
κι' ἐκ τούτων θὰ προσηλωθοῦν
τῆς ἀληθείας μάρτυρες σ' τὸν Καύκασον ἀπάνω,
ὡς δοῦν πᾶσι σὲ λαῶν ἐμπόρους καὶ σφαγίς
πᾶν αἰμ' ἄθρον κι' εὐγενές, ποῦ χύνετ' ἐπὶ γῆς.

Ἄλιους στίχους κι' ἐγὼ κάνω
σ' Ἀργυρόπουλο καὶ Μάνο.

Θλιμμένη Μοῦσα θρηναδεῖ:
χάνομε κι' ἄλλο μας παιδί,
κι' ἄλλον ἀεροδρόμο.

Ὅπου πετοῦσε μὴ χάρὰ
'στῆς Ἀλκυόνος τὰ φτερά
χωρὶς κανένα τρόμο.

Χάνομε κι' ἄλλον μας αἰτὸ
κι' ἄλλο παιδί μας φτερωτὸ,
ποῦ λαχταροῦσε τὰ ψηλά, τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα,
τὸν δῖον τὸν αἰθέρα.

Ἔσεῖς πουλιά, ποῦ πᾶτ' ἐκεῖ,
ἀεροδρόμοι φυσικοί,
δὲν θὰ τὸν δῆτε νὰ πετᾷ
μέσα' στὴν Ἀλκυόνα,
κι' ἔξ οὐρανοῦ νὰ χαρετᾷ
πατρίας γῆς ἀγῶνα.

Ἔσεῖς, πουλιά, περὶ λυπα' σ' τὸ μῆμα του πηθήσετε
καὶ πικροκελαϊθήσετε
πῶς τὸ παιδί, ποῦ ἔζητησε τὴν Νίκη' σ' τὸν ἀέρα,
νεκρὸ τὸ κλαίει μὲς' στὴ γῆ μὴ δύστηνη μητέρα.

Μαζὶ μ' αὐτὸν πικρὰ θρηνῶ
καὶ τὸν λεβέντη Μάνο,
τὸ καλλιγράφι τὸ τρανό,
τῆς Κρήτης καπετάνο.

Τώρα ποῦ τρέχει Ἄευθεριὰ μὲ Πασχαλιᾶς κλωνάρια
νεκρὸ τὸν στεφανώνουνε τῆς Κρήτης καλλιγράφα.

Τώρα ποῦ θάλλει περισσὴ
'στ' ἀγαπημένο του νοῦ
μὴ βιάστησις ὄνειρου.

Τώρα σὲ φέρετρο περνῶ,
τώρα τὸν κλαίνε τὰ βουναῖα
τῆς Κρήτης, τῆς Ἡλείου.

Τώρα μὲ πόνου τραγοῦδοῦν
χαρίσματα περισσὰ,
τώρα νεκρὴ ἔπεροβοδοῦν
καρδιὰ καλλιγραφίση,
καὶ κρῖμα λέν' στὴ λεβεντιὰ, κρῖμα' σ' τὸ καλλιγράφι,
ποῦχε μαζὶ μὲ τὰρματα καὶ τῶν Μουσῶν τὴ χάρι,
καὶ ποιητῆς καὶ μαχητῆς γιὰ μὴ κοινὴ μητέρα
ἔδωξασε πολεμιστὴ καὶ δοξαστὴ τὰ τέρα.

Καὶ κερκόσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὰ Τρόπαια, τὰ Τρόπαια τοῦ Γεωργίου τοῦ Στρατήγη,
μὴ ποιήσις Ἑλληνικὴ, ποῦ τῆς καρδιαῖς ἀνοίγει,
μὴ ποιήσις, ποῦ καθενὸς τὸ φρόνημα τὸνώνει,
μὴ ποιήσις, ὅπου βροντᾷ τουρέκι καὶ κανόνι,
μὴ ποιήσις ἡρωικὴ, γενναίως ἐμπνευσμένη,
καὶ μὲς' ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὴν φωτιὰ βγαλμένη.